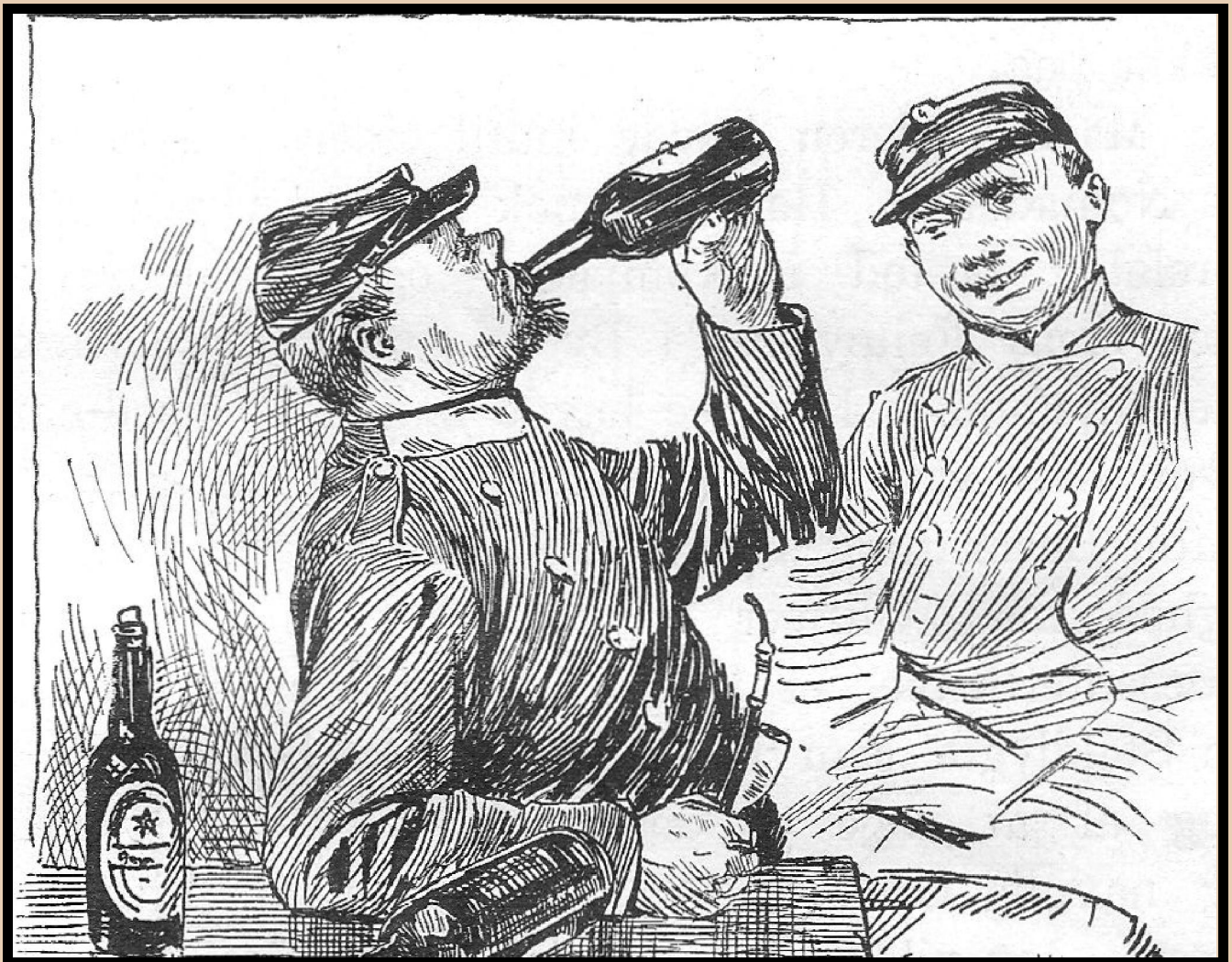

Jens Kok

***DEN GANG JEG VAR
SOLDAT***

**3. Fra Septemberkrigen
Og 4. Blandt borgere**

SFA-89 2018

SFA-89

ISBN 9788771942590

FRA SEPTEMBERKRIGEN

SKITSER FRA MIT ANDET KANTONNEMENT

AF

JENS KOK.

MED TEGNINGER AF ALFRED SCHMIDT.

ANDET OPLAG.

KØBENHAVN.

H. HAGERUPS FORLAG.

HOVEDKOMMISSIONÆK TOE NORSE: H. ASCHEHOVØ & 00 CHRISTIANIA,

TRIERS BOGTRYKKERI (H. J. SCHOU).

1892.

Tit

min Kompagnichef

med skyldig Hønnen

fra

Jens Kok.

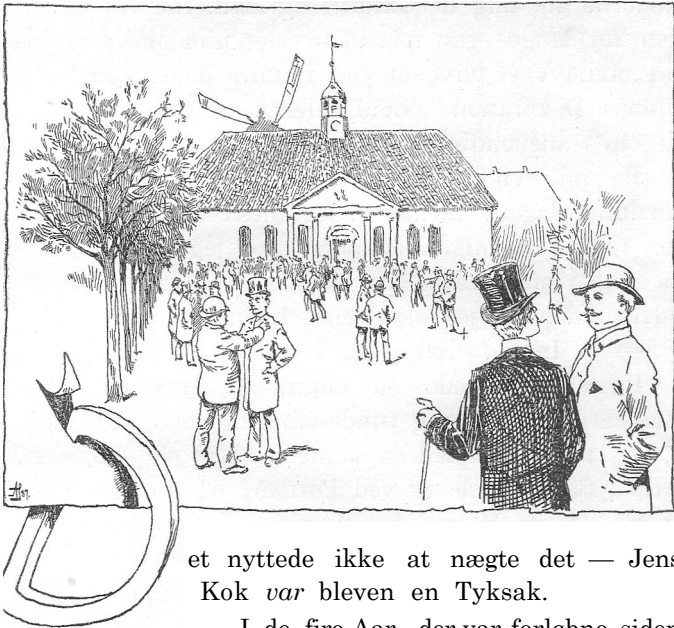
INDHOLD.

- I. Umilitær Talje. — Heldigvis ikke tykhovedet. — Egentlig ikke en gratis Fornøjelse. - 5 fra 112 giver 2. — En Løjtnant i Klemme - Fire af samme Saliber, — Felt-Fugleskræmsler. - Afmarche. - Vil I med, saa hæng paa. — En ny Trænvogn. — I Kvarter. 7
- II En militær Kolbøtte. — Havfruernes Debut. — Regimentets Datter. — Marchetekst. - Godt oppe at køre. — Paa Jagt efter Kompagniet. — En gammel bekendt. — Fri for at komme paa »Gaarden« 15
- III. Parol og Feltraab. — Grosserer 43 gør bitre Erfaringer hos »RegimentetsDatter«. — Sovekammer-Idyl. — Mads' Historier. — Skrædernes Frimureri. — Ansættelse ved Staben. — En aparte Maaltagning. — Hotel Spejlæg, — Søster Marie. — General Langsom. — Reveille i Negligée. 23
- IV. En indbanket Datum. — Visiteringslister. — Min Postmester-Bestilling - Oplysende Adresser. — En herreløs Rullepølse. - Evigheds-Epistler. - Kantonnements-Morskab. — Militære Bankeaander. — Bjærget kommer til Muhamed. — Et Ægtepar, der venter. 34
- V. Degraderede Oversergenter. — Urmagerens Træskhed. — Et nyt Pudsemiddel. — Havfruehammen kastes. — En god Plads. — Felttoget begynder. 1 Regnvej. — En Saaret. — Hoff inviterer til Tornerup Skole. — Gennem Roskilde. — Paa Jagt efter Kvarter. — Gamle Minder. 42

VI.	Et bortkommet Kompagni. — Erindring om Hudløse. — Mellem Ven og Fjende. — En passende Parkplads. — Paa Herregaarden. — Mejeriprodukter. — Intendanturen spørger. — Det ene skal gøres, men det andet ikke forsømmes.55
VII.	De saarede efter Slaget. — Frimærker paa skraa. — Et rigtigt Kvarter. — Ravnekrog. — Presserende Ordnanstjeneste. — Hvorledes Grosserer 43 var kommen i Paradis. — En Tur til Ringsted. — Kommissioner. — Paa Lazarettet. — 45,000 Patroner.64
VIII	Nat-Udrykning. — Under Lampen. — Hun <i>vilde</i> ikke svare. — Dragoner. — Ved Granhøjgaard. — Slaget. — Jo længer, jo værre. — Regimentsmusik. — I Mørke er alle Katte graa80
IX.	Marked i Næstved. — Nærved Hungersnød. — Oprigtighed. — En Morgentur. — Improviseret Frokost. — »Bru'sen«. — Degradering. — Verdens Ende. — Skelskør. — Bivouak. — Gennem Kæden. — Hovedkvarter. — Feltpost og Feltvagt. — Opbrud91
X.	Paa Tilbagetog. — En Kro paa den anden Ende. — Et spændende Brev. — Hoff's Støvle og dens Hemmelighed. — Fugtig Trippevals. — Underlægen uden Natteløgis. — Nærved skyder <i>dog</i> en Hare. — Jens <i>junior</i>105

I.

Umilitær Talje. — Heldigvis ikke tykhovedet. — Egentlig ikke en gratis Fornøjelse. — 5 fra 112 giver 2 — En Løjtnant i Klemme. — Fire af samme Kaliber. - Felt-Fugleskræmsler. — Afmarche. — Vil I med, saa hæng paa. — En ny Trænvogn. — I Kvarter.

et nyttede ikke at nægte det — Jens Kok var bleven en Tyksak.

I de fire Aar, der var forløbne siden det første Kantonnements glade Dage, havde den kokette lille Mave-Ansats udviklet sig til en temmelig ligelig

Bedsteborger-Trivelighed, der ikke kunde andet end stille den fornyede Indkaldelse til Militærtjeneste i en mystisk og uigennemtrængelig Taagethed.

At jeg med Hensyn til Tøj var rykket udenfor Numer, kunde et Blik i Spejlet sigei mig. Militær-Etaten holder nu én Gang paa Talje og . . . aa, Gud hjælpe os. Til Overflod fik jeg Troen ihænde ved et Par Dage før Indkaldelsen at aflægge min gamle Oversergent og Vaabenmester Mikkelsen et Besøg i Kastellet. Vi endevendte i Fællesskab hele Munderingskamret, men fandt kun en Kasket, der passede mig. Det var endda godt, mit Hoved ikke var blevet tykkere end sidst, mente han. Med mit øvrige Korpus var der derimod intet at stille op. Selv en af Nr. I-Frakkerne, hvor Skoderne gik mig til Haserne og Ærmerne var en hel Alen for lange, gav fortabt overfor min Midie og lod min civile Vest blive et *for* fremtrædende Led i den militære Dekoration. Benklæderne tør jeg slet ikke tale om i anstændigt Selskab.

Ja, mig vilde han blive nemt færdig med paa Iklædningsdagen, mente Vaabenmesteren. De havde intet til Tøj til mig. Foreløbig vilde jeg komme til at gaa nøgen med Kasket og Halsbind. Men jeg maatte endelig ikke tro, jeg blev sendt hjem for *dpt.*

Indkaldelsesdagen kom.

Kastellet lignede en allarmedet Myretue. Det vrimlede ind og ud og rundt omkring med sorte Skikkelser. Paa Kirkepladsen samlede nogle sig i Bunker, andre i Bastionerne og ved Portene. I Flokkevis gik det til de ny Magasinbygninger paa Grønnepladsen, hvor Virvaret og Spektaklet var paa sit højeste.

Man skulde tro, det galdt om at kapre sig en Billet til en meget attraaet Gratis-Forlystelse, saa ivrige og paabusende var alle disse mange forskællige Civilister, der paa nogle Minuter skulde males om til

Soldater. Og saa var der næppe én eneste af dem, der fandt Fornøjelsen særlig stor eller fandt, den var gratis. Det var snarere den københavnske Galgenhumor: *ska'* det være, saa *la'* det være, der pressede dem sammen som Sylte paa Trappen op til Munderingskamret, saa det knagede i Rækværk og Trin. Det regnede med Genkendelsesudbrud og Vitser — der var en Stønnen og Banden, en Vælten og Klemmen, saa det var vidunderligt, der ikke skete en Ulykke. Min største Bekymring var, at jeg i denne Menneskemølle skulde blive klemt saa flad, at der dog var Tøj til mig, naar jeg kom ind paa Kamret — men Facjonen holdt.

Endelig, langsomt hævet op til den øverste Trappeafsats, kunde jeg høre Oversergenten lyne og tordne derinde bag Døren. Den brasede op, og 6 Mand blev smidt ud, hulter til bulter, dunkende os med Tornystren i Hovedet og saa snildt som muligt forsøgende at feje Øjnene ud paa os med Vaabenfrakkens Knapper. Andre 6 skulde ind, men der var mindst 112, der vilde være 6. En ubeskrivelig Masen . . . og jeg, som de andre havde beskyldt for at gælde for to, trillede halvt bevidstløs ind for Oversergentens Fødder.

Tornyster og Kasket i Ansigtet og ud igen

Jeg kastede et Blik ned ad Trappen. Det var som en Brolægning af Hoveder. Men midt imellem dem ser jeg ét — meget melankolsk — med Ofñcershue dukke op: *Hoff* — den livagtige Hoff, som jeg hele Tiden havde søgt, min trofaste Kammerat fra Rekruttid og forrige Kantonnement, Billedhuggeren, der midt under Krigens Rædsler for fire Aar siden huggede sig en Kæreste i den kønne Skolelærerdaughter fra Høgekroen — Hoff, der nu var indkaldt som Sekondløjtnant, men oprigtig talt ikke saa ud til at være synderlig sjæleglad over Avancementet.

Øjeblikkets Situation var nu heller ikke saa rar.